

CLOENDA DE LA DOTZENA EDICIÓ DEL PROJECTE EDUCATIU 'ELS VALORS DES D'ALDEES INFANTILS SOS'

Palau del Parlament, 11 de juny de 2010

Molt bon dia. Sigueu benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya. Una edició més, i ja en van dotze de consecutives, el Parlament i els seus representants estem molt satisfets d'acollir l'acte de cloenda del projecte educatiu 'Els valors des d'Aldees infantils SOS', que enguany està dedicat a la bondat, el diàleg i la pau.

En aquests dotze anys de programa, Aldees Infantils SOS ha fet créixer aquesta iniciativa. L'ha feta arribar a prop d'un milió de xiquetes i xiquets del cicle de primària d'arreu de Catalunya, que és molta gent, això. Per aquest motiu, haig de començar, per força, felicitant l'entitat per la impagable tasca que fa, i agraint-la-hi, perquè això vol dir educar i vol dir inculcar en vosaltres, en els nois i les noies més joves, valors i actituds universals com la tolerància, l'amistat, l'esforç, la solidaritat o la responsabilitat, cosa que contribueix a fer dels nens i les nenes futurs ciutadans i ciutadanes compromesos, participatius i conscients; o sigui, grans persones.

(...)

Moltes gràcies a tots els qui heu intervingut. I, si m'ho permeteu, unes paraules per acabar aquest acte. Vosaltres sabeu qui era Pau Casals? Doncs mireu: a Pau Casals, l'any 1971, li van donar una distinció molt important, que era justament la Medalla de la Pau, a la seu central de les Nacions Unides. Aquesta és una de les condecoracions més grans que ningú pot rebre mai a la seva vida. El mestre Pau

Casals, el gran músic català, en ser distingit, va dir, i us ho llegeixo textualment: “Aquest és l’honor més gran que he rebut a la meua vida. La pau ha estat sempre la meua més gran preocupació. Ja en la meua infantesa vaig aprendre a estimar-la. La meua mare, quan jo era noi, ja em parlava de la pau, perquè en aquells temps també hi havia moltes guerres. A més, sóc català. Catalunya va tenir el primer parlament democràtic, molt abans que no Anglaterra, i fou al meu país on hi hagué les primeres Nacions Unides. En aquell temps, el segle XI, van reunir-se a Toluges per parlar de la pau, perquè els catalans d’aquell temps ja estaven en contra de la guerra. Per això, les Nacions Unides, que treballen únicament per l’ideal de la pau, estan en el meu cor, perquè tot allò referent a la pau hi va directament.”

He volgut començar amb aquestes paraules del mestre Pau Casals per dos motius. Primer, per recordar la història de Catalunya, la nostra cultura i la nostra identitat com a poble, que porten dintre seu, del tot, aquesta inequívoca tradició basada en el diàleg, en el pacte i en el respecte de la paraula. Pau Casals ens ho recordava en les seves paraules: aquesta tradició és hereva del segle XI, de les assemblees de pau i treva.

Però també, i segona, per la importància que té la transmissió de valors, sigui de mares i pares a fills —és a dir, des dels nuclis familiars, com és desitjable—, sigui mitjançant l’escola —des dels vostres mestres i professors— o sigui per la tasca que puguin fer, i que de fet fan, entitats com Aldees Infantils SOS.

Aquesta vegada heu treballat la bondat, el diàleg i la pau, tres valors que, com heu apreciat en les paraules de Pau Casals, no solament són desitjables i necessaris per bastir un país amb unes sòlides bases democràtiques i de respecte de la diversitat, sinó que són imprescindibles per progressar i avançar cap a un futur millor.

La pau és quelcom més que no l'absència de guerres. La pau, sobretot, té a veure amb la superació –amb la reducció o l'eliminació– de tot tipus de violències, amb la capacitat i l'habilitat per transformar els conflictes perquè, en lloc de tenir una situació violenta i destructiva, els conflictes puguin ser oportunitats creatives, de trobada, de comunicació, d'adaptació i d'intercanvi.

Per tant, fixeu-vos que la pau comporta un esforç; la pau demana una gran valentia per qüestionar-se a si mateix quan sorgeixen els conflictes; la pau requereix revisar-se i ser prou valent per fer algunes renúncies i per acceptar la necessitat de compartir i de trobar camins comuns. Tenim el dret i tenim el deure de fer-ho; tenim l'obligació de caminar tots junts per aquest mateix camí.

I sabeu què és el millor de tot plegat? Doncs que qualsevol de nosaltres, de tots els qui som ara aquí en aquest hemicicle, pot afegir el seu granet de sorra, per petit que sigui, per aconseguir que la nostra societat sigui una mica millor, que sigui més justa, més equilibrada, que sigui més respectuosa amb la diferència, que sigui una societat avançada, que estigui en sintonia amb els nous temps; un món on es visqui millor, en definitiva. I això només cal que ens ho proposem i, evidentment, que posem fil a l'agulla.

Els valors del diàleg, la recerca de la llibertat i la igualtat –i en podríem dir moltes més, de coses, però sobretot aquests tres valors que heu après, diàleg, recerca de la llibertat i igualtat–, junt amb d'altres, com la bondat o la pau, defineixen a la perfecció el nostre tarannà, el tarannà del nostre país, de la nostra comunitat.

Històricament, i els fets són aquí per demostrar-ho, Catalunya ha mostrat aquests signes d'identitat, aquest caràcter que ens defineix, el rebuig de la violència, l'intent de trobar sempre sortides pacífiques i dialogades als conflictes que es plantegen arreu. I hem de continuar persistint en aquest model. Hem de treballar

per la pau, i hem de fer-ho amb orgull, perquè el futur de la humanitat necessita un món on els drets, la pau i les llibertats sempre hi siguin presents.

Us animo, doncs, que continueu formant-vos com a persones, com a bones persones, i us encoratjo a portar a la pràctica els valors que heu après. Tot això que heu dit, tot això que heu predicat avui aquí, porteu-ho a la pràctica, sobretot. Us encoratjo que us convertiu en exemples d'una societat amb aspiracions de créixer en harmonia, en tolerància, en bondat, en llibertat i en pau.

Vosaltres no sou solament el futur d'aquest país. En sou el present, i és evident que la nació catalana necessita referents visibles i tangibles, que es puguin veure i tocar, que transmetin valors, que generin actituds i que donin una nova dimensió dels valors en la nostra societat.

Deixeu-me que acabi felicitant-vos de tot cor per la feina que heu fet, felicitant-vos a vosaltres i els vostres mestres i professors, i agraint-vos en nom del Parlament la vostra obstinació, la vostra constància, la vostra tenacitat per treballar, avui i demà, per un país i per un món millors i per la pau.

Moltes gràcies.